

8. Синки Дж. Управление финансами в коммерческих банках / Дж. Синки-мл. ; [пер. с англ. 4-го перераб. изд. / под ред. Р.Я. Левиты, Б.С. Пинскера]. – М. : Catallaxy, 1994. – 820 с.

Надійшла 14.03.2010

УДК 330.341.1 : 332.122

І. Б. ЧИЧКАЛО-КОНДРАЦЬКА

Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка

ОЦІНКА РІВНЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНАЛЬНИХ НАУКОВО-ВИРОБНИЧИХ СИСТЕМ

Проведена оцінка наявного потенціалу науково-виробничих систем регіонів та ефективності його використання. Встановлено значну нерівномірність в інноваційно-технологічному розвитку регіонів, наявність ядра промислового розвитку країни. Узагальнено негативні явища і головні проблеми, що перешкоджають ефективному розвитку регіональних науково-виробничих систем. Визначено пріоритети регіональної політики в цій сфері.

The estimation of present scientific and productive systems potential of regions and efficiency of its usage has been conducted. The considerable disproportion in regions' innovative and technological development, the presence of main body of country's productive development has been determined. The negative phenomena and main problems, opposing effective development of regional scientific and productive systems have been generalized. The priorities of regional policy in this sphere have been determined.

Ключові слова: науково-виробнича система, потенціал, інноваційний розвиток, регіон, інноваційна активність підприємств.

Вступ. Інноваційно-технологічний розвиток виступає ключовим фактором підвищення ефективності виробництва, та, у кінцевому підсумку, забезпечує конкурентоспроможність як держави, так і окремих регіонів. Сьогодні в регіонах України склалася наступна ситуація: з одного боку, регіональні науково-виробничі системи зберегли свій високий потенціал в певних сферах, але він не повністю та не ефективно використовується; з іншого боку, інноваційний розвиток цих систем гальмується через низку причин. Крім того, ситуація у цій сфері загострилася у 2008-2009 рр. через негативний вплив економічної кризи.

Тому для прийняття оптимальних управлінських рішень на регіональному рівні край важливо проводити об'єктивну оцінку та аналіз стану науково-виробничих систем, а також факторів, що впливають на їх інноваційний розвиток. Це обумовлює актуальність теми статті.

Аналіз останніх досліджень. Аналіз різних аспектів інноваційно-технологічного та промислового розвитку країни і регіонів представлений в роботах Б.Данилишина, В.Геєця, В.Семиноженка, Л.Федулової, А.Гальчинського, П.Бубенка, С. Архієреєва та інших фахівців. Крім того, майже в усіх дисертаціях з проблем інноваційного розвитку проводиться аналіз з використанням різних методів і методик. Зазначимо, що аналіз стану та інноваційного розвитку науково-виробничих систем в розрізі регіонів вимагає вдосконалення методологічної та методичної сторони, кількісної та якісної оцінок окремих їх складових та систем в цілому.

Мета дослідження. Метою статті є оцінювання наявного потенціалу науково-виробничих систем регіонів та ефективності його використання; узагальнення негативних явищ і головних проблем, що перешкоджають інноваційному розвитку таких систем; визначення пріоритетів регіональної політики у цій сфері.

Основний розділ. Як зміцнення традиційних науково-виробничих центрів України, так й економічний розвиток інших регіонів тісно корелюють з їх науковою, інноваційною та інвестиційною діяльністю. Кожен регіон України має свої особливості, які значною мірою впливають на інноваційний розвиток його науково-виробничих систем. До основних елементів ресурсів науково-виробничого потенціалу, які доцільно кількісно вимірювати, відносяться наукові кадри, матеріально-технічне оснащення, фінансове забезпечення.

Відповідно до статистичних даних у 2007 р. було вироблено 720,7 млрд. грн. валового регіонального продукту [1]. Найвищий його рівень у розрахунку на одну особу був у м. Києві (майже 50 тис. грн.), у Дніпропетровській та Донецькій областях (по 20 тис. грн.), Полтавській та Запорізькій областях (по 18 тис. грн.). За десять років найбільші темпи приросту валового регіонального продукту спостерігалися у 2003 та 2004рр. У 2007 р. темп його приросту становив 8,6%, причому в основному за рахунок м. Києва, де приріст склав 18,7%. В усіх регіонах, крім Кіровоградського, приріст був позитивний, але значно менший, ніж у Києві.

Важливим показником, що характеризує рівень розвитку регіону, є також валова додана вартість. Найбільша частка у створенні загального обсягу валової доданої вартості традиційно характерна для м. Києві (19,7% у 2007 р.), Донецької (12,4%) та Дніпропетровської (9,5%) областей.

За результатами проведеного аналізу можна констатувати негативний факт: виходу промисловості з

кризового стану досі не відбулося, і її показники продовжують погіршуватися. Так, у січні 2010 р. у всіх регіонах, крім Луганської області, продовжували зменшуватися обсяги виробництва промислової продукції порівняно з попереднім місяцем, по Україні в цілому темп зростання становив 87,5% [2, с.6]. У 10 регіонах відбулося скорочення промислового виробництва порівняно з січнем 2009 р. Загальне зростання за цей період на 11,8% в основному було забезпечене за рахунок Дніпропетровської, Кіровоградської, Полтавської, Харківської, Черкаської, Донецької, Одеської областей та Автономної Республіки Крим, де темпи зростання були найвищими.

Найбільші обсяги реалізованої промислової продукції у 2009 р. традиційно залишалися у Донецькій, Дніпропетровській, Луганській, Запорізькій та Харківській областях – відповідно 18,8; 15,5; 8,4; 7,6 та 6,1% у загальному обсязі реалізації. Полтавська область разом з м. Київ займала шосте місце і її частка становила 5,3% [2, с.8]. Інші регіони значно відставали від вищезазначених, загальна частка яких досягала 67%. Це дозволяє зробити висновок про нерівномірність у промисловому розвитку регіонів та накопиченні виробничого потенціалу. Аналіз показав, що у 2009 р. частка сировинної продукції в обсязі реалізованої продукції залишалася високою – на рівні 64,3% [2, с.9].

Існує значна асиметрія серед регіонів України як стосовно розміру основних засобів, так і щодо залучення інвестицій в основний капітал. За часткою основних засобів перше місце у 2008 р. належало м. Києву (22,6 % до загального обсягу основних засобів). Потім ідуть Харківська область (12,1%), Донецька (9,6 %), Дніпропетровська (8,4 %), Запорізька (4,3%), Полтавська й Одеська області (по 3,9%) [3, с.18].

Загальна величина інвестицій в основний капітал склала у 2008 р. 23,3 млрд. грн., з них 32,9% у промисловість [1, с. 106, 113]. Лідерство за цим показником також належить м. Києву (20% у 2008 р. порівняно з 16,1% у 2000 р. до загального обсягу інвестицій). Але наступна послідовність регіонів дещо інша: Донецька область (9,5% у 2008 р. та 12,3% у 2000 р.), Дніпропетровська (7,8% у 2008 р. та 9,5% у 2000 р.), Київська (7,2% у 2008 р. та 4,0% у 2000 р.), Одеська (5,4% у 2008 р. та 5,7% у 2000 р.), Харківська (5,1% у 2008 р. та 5,8% у 2000 р.) та Львівська (4,6% у 2008 р. та 4,5% у 2000 р.) області [3, с.14]. Полтавська область знаходилася у 2008 р. за даним показником на 9 місці і її частка становила 3,8%. Інвестиції в основний капітал у 2008 р. порівняно з 2007 р. в усіх промислово розвинутих регіонах скоротилися. Аналіз структури джерел фінансування показав, що кошти державного та місцевого бюджетів становили менше 10%, а найбільша частка належала власним коштам підприємств – 56,7% [1, с. 120-121]. Крім того, починаючи з 2005 р. постійно зменшувалася частка іноземних інвестицій до 3,3% у 2008 р.

Протягом 2000-2008 рр. в Україні відбулося значне зростання рівня зносу основних засобів – з 43,7% до 61,2%, досягнувши критичного рівня. Найвищий рівень зносу основних засобів у 2008 р. був характерний для Харківської (81,8%) і Полтавської (67,6%) областей, а також м. Києва (65,3%), тобто для регіонів, де зосереджено досить значний виробничий потенціал. Знос основних засобів в інших промислово розвинутих регіонах також був високий і знаходився на рівні середнього. Найнижчий знос основних засобів мали Київська (37,2%), Закарпатська (40,1%), Чернівецька (42,8%) та Тернопільська (44,8%) області [3, с. 84-89].

Аналізуючи науковий потенціал, слід відзначити, що у 2009 р. продовжувала спостерігатися тенденція щодо зростання чисельності фахівців вищої кваліфікації. Так, на 1 жовтня 2009 р. кількість докторів наук в країні збільшилась на 3,3% порівняно з відповідною датою 2008 р., а кандидатів наук – на 4,4% [4, с.104]. У 2009 р. дипломи доктора і кандидата наук отримали майже 3 тис. осіб, у т.ч. у галузі суспільних і гуманітарних наук – 54%, природничих – 31% і технічних наук – 15%. Разом з тим частка молодих учених – докторів наук до 40 років – залишалася незначною і становила 3,3% (465 осіб). Середній вік докторів наук протягом року майже не змінився і на 1 жовтня 2009 р. становив 61 рік. По кандидатах наук відбувалася тенденція зниження середнього віку до 49 років.

Позитивний ефект з точки зору інноваційного розвитку регіонів мало б дати відновлення престижності наукової роботи у галузі технічних наук. Статистичні дані показують, що у 2009 р. кожний п'ятий фахівець з вищою кваліфікацією працював у цій галузі, але саме їх чисельність порівняно з попереднім роком скоротилася, тоді як в інших галузях науки навіть збільшилася.

Негативним моментом є також те, що за загального зростання чисельності фахівців вищої кваліфікації, частка докторів та кандидатів наук, які беруть безпосередню участь у виконанні наукових та науково-технічних наук, зменшувалася. Це скорочення станом на 1 жовтня 2009 р. становило 1 в.п. порівняно з відповідним періодом 2008 р. та 9,4 в.п. – з 2000 р. Результати власних наукових досліджень 70% спеціалістів вищої кваліфікації публікувалися у фахових виданнях, і лише 20% науковців виступало у ролі автора (співавтора) заявок на отримання охоронного документа на об'єкт права інтелектуальної власності [4, с.107-108].

У розподілі наукового потенціалу за регіонами у 2009 р. значних змін не відбулося: перші місця традиційно займають м. Київ, де працювало 29,2 тис. фахівців вищої кваліфікації або 30,7%, та Харківська область з чисельністю 13,6 тис. осіб або 14,4% [4, с.105]. Далі ідуть Львівська, Дніпропетровська, Донецька та Одеська області.

Понад дві третини фахівців вищої кваліфікації працювало у вищих навчальних закладах, майже 20% - у наукових та науково-технічних організаціях, а 2,1 тис. осіб – в органах державної та місцевої влади, з

яких 137 народних депутатів України. Це свідчить про досить високий науковий рівень держслужбовців, що має стати позитивним фактором у прийнятті науково обґрунтованих законодавчих актів та державних виконавчих рішень щодо інноваційного розвитку країни та її регіонів.

Кількість вищих навчальних закладів I-IV рівня акредитації скоротилася з 1037 од. у 1995-96 навчальному році до 881 од. у 2008-09 навчальному році [3, с. 296]. Найбільша їх кількість зосереджена в м. Києві (113 од.), Дніпропетровській (87 од.) та Харківській (73 од.) областях. Хоча за кількістю студентів Харківська область значно випереджає всі інші регіони і знаходиться на другому місці після м. Києва.

Важливою характеристикою інноваційного розвитку регіону є активне використання наявної науково-технологічної бази у промисловості, тобто тісний зв'язок між науковими досягненнями та впровадженням створених нових технологій у виробництві. Кількість організацій, які виконували наукові та науково-технічні розробки, починаючи з 2005 р. постійно скорочувалася і становила у 2008 р. 1378 од. [1, с. 353]. Якщо ж розглядати динаміку за регіонами, то побачимо, що майже дві третини загальної кількості наукових організацій розташовано в економічно розвинених регіонах: 24,5% – у м. Києві, 15,7% – у Харківській області, 6,4 % – у Дніпропетровській, 5,7 % – у Львівській, 5,0% – у Донецькій, 4,9% – в Одеській областях. Частка інших областей у загальній кількості наукових організацій невелика – до 4%, а деякі мають взагалі одиничну кількість наукових організацій. У вищеперелічених регіонах зосереджено 78,4% фахівців, які виконують наукові та науково-технічні роботи. Але у цілому по Україні у 2008 р. чисельність працівників організацій, які виконували наукові та науково-технічні роботи зменшилась на 3,8% порівняно з попереднім роком і становила 149,7 тис. осіб [5, с.30].

Аналіз статистичних даних за останні два роки дозволив зробити висновок про стабільно повільний стан інноваційної активності підприємств регіонів України та відповідність його загальним тенденціям розвитку інноваційної діяльності в цілому по країні. Кількість інноваційно активних промислових підприємств в цілому по Україні у 2008 р. порівняно попереднім роком зменшилась на 75 од. і становила 1397 од. Їх частка у загальній кількості промислових підприємств трохи перевищувала 10%. Зменшення кількості інноваційно активних промислових підприємств відбулося у 12 регіонах, а найзначніше зростання (більше, ніж у 2 рази) – у Миколаївській та Сумській областях. Найбільше таких підприємств, окрім традиційного м. Києва, у Харківській, Львівській та Донецькій областях. Інноваційні витрати підприємств збільшилися з 10,8 млрд. грн. у 2007 р. до 12,0 млрд. грн. у 2008 р.

Край негативним моментом є те, що у 2008 р. порівняно з попереднім роком у 1,5 рази зменшився обсяг реалізованої принципово нової інноваційної продукції, хоча у 1,7 рази збільшився обсяг інноваційної продукції, нової для підприємств [1, с.382]. У 2008 р. відбулося впровадження 1647 прогресивних технологічних процесів, що у 1,8 рази менше за рівень 1995 р., у т.ч. найбільше – у м. Києві (381), Запорізькій (257) та Донецькій (114) областях. Однак за показником освоєння нових видів промислової продукції на другому місці знаходилася Сумська, а на третьому Харківська області.

Позитивною тенденцією було зростання у 2007-2008 рр. поданих заявок у Держдепартамент інтелектуальної власності та отриманих охоронних документів. Безальтернативними лідерами у цій сфері є м. Київ та Харківська область. За останні роки чисельність винахідників, авторів промислових зразків та раціоналізаторських пропозицій у цілому по Україні зменшилась до 41177 осіб у 2007 р. У розрізі регіонів спостерігаємо збільшення даного показника у лише у Львівській, Одеській областях та м. Києві.

Проведений аналіз показав, що, крім м. Києва, рейтинг інших регіонів за різними показниками, що характеризують їх інноваційний та науково-виробничий потенціал, дещо відрізняється, хоча у групу лідерів входять в основному одні й ті самі регіони. Тому доцільним є проведення рейтингової оцінки потенціалу науково-виробничих систем регіонів. Така оцінка дозволила зробити висновок, що на перших місцях у 2008 р. знаходились: м. Київ, Харківська та Донецька області. Значно вище середнього мають рейтинг Дніпропетровська та Запорізька області. Вище середнього є рейтинг у Луганській, Одеській, Полтавській та Львівській областях, хоча складові їх високого рейтингу різні. Позитивну динаміку порівняно з попереднім роком показали Сумська і Миколаївська області.

Оцінка рівня інноваційного розвитку промислового виробництва та динаміки технологічних зрушень регіонів показала, що лідерами виступають лише ті регіони, де промисловість поєднана з науковою сферою, вони є найбільш інвестиційно-привабливими та конкурентоспроможними. Слід враховувати, що даний аналіз дає лише узагальнену характеристику промислово-інноваційного потенціалу регіонів без урахування їхньої галузевої структури. Так, у групі регіонів із середнім рівнем інноваційного потенціалу за окремими галузями може бути досягнута висока ефективність інвестування. І, навпаки, пріоритетні регіони можуть не дати високої віддачі на вкладений капітал за окремими галузями.

Результати дослідження. Таким чином, проведений аналіз дозволив виділити низку проблем та негативних процесів у розвитку регіональних науково-виробничих систем.

1) Відбувається територіальний перерозподіл науково-виробничого потенціалу, його зосередження в кількох найпотужніших регіонах. За результатами 2007 р., у шести регіонах (Донецькій, Дніпропетровській, Луганській, Запорізькій, Харківській областях та м. Києві) було зосереджено 56,7% основних засобів країни, 67,0% виробництва промислової продукції, 49,4% обсягу інвестицій в основний капітал. Відповідно було вироблено 56,7% валового регіонального продукту та створено 56,3% валової

доданої вартості. Регіональні диспропорції гальмують забезпечення високих темпів економічного зростання на всій території країни. Дуже великою залишається різниця між максимальним і мінімальним значенням економічних показників.

2) Для більшості регіонів України характерні структурні деформації та руйнація науково-виробничого потенціалу. У промислово розвинених регіонах спостерігається високий, а у деяких галузях навіть близький до критичного рівень зносу основних засобів. При цьому темпи оновлення та розміри інвестицій в основний капітал у цих регіонах недостатні.

3) Промислово розвинені регіони мають яскраво виражену сировинну спрямованість. Це спричиняє руйнування природно-ресурсного потенціалу регіонів та погіршення екологічної ситуації.

4) Відстала технологічна структура, низький рівень технологічного розвитку виробництва не відповідають високопрогресивним параметрам інновацій.

5) Досить низькою є інноваційна активність підприємств, відбувається скорочення кількості таких підприємств, слабкою виявляється дифузія технологічних нововведень.

6) Спостерігається хронічний дефіцит державних фінансових ресурсів, які спрямовуються на підтримку науково-технічної та інноваційної діяльності регіонів, низькою є активність внутрішніх та зовнішніх інвесторів, не розробленими є механізми залучення венчурного капіталу, страхування інноваційних ризиків.

7) Відбуваються негативні тенденції щодо наукового потенціалу країни, зокрема скорочення чисельності наукових-технічних кадрів та їх старіння.

8) Нерозвинутою є інноваційна інфраструктура, що має поєднувати ланки «ідея-наука-технологія-виробництво-ринок». Низькими є темпи інноваційного розвитку за рахунок кластерів, хоча сама ідея їх створення вже знайшла своє відображення в роботі регіональних і місцевих органів влади.

Важливими причинами такого стану справ є те, що досі несформовані пріоритети інноваційного розвитку в більшості регіонів та відсутні механізми інтеграції регіональних галузевих програм до національної інноваційної системи. На нашу думку, серед пріоритетів реалізації регіональної політики, що відповідають новому етапу територіального розвитку на основі інноваційних перетворень, мають бути наступні:

- істотне розмежування функцій між центром і регіонами, що надасть останнім можливість безпосередньо бути учасниками й організаторами процесу технологічного оновлення підприємств на якісно новій інноваційній основі;

- створення умов для модернізації та екологізації виробництва, використання новітніх ресурсо- та енергозберігаючих технологій;

- підтримка розвитку конкурентоспроможних територіальних мережеских моделей організації науково-виробничих систем, залучення до них малого виробничого й інноваційного бізнесу;

- визначення джерел фінансування створення та функціонування інноваційних науково-виробничих систем регіонів, підвищення їх інвестиційної привабливості;

- використання державно-приватного партнерства в інноваційній сфері, розроблення механізму взаємодії органів регіональної влади з корпоративним сектором економіки (особливо з його наукомісткою складовою), організація системи прямих зв'язків науки і промисловості;

- створення ефективної інноваційної інфраструктури, розвиток інформаційних технологій, системи трансферу технологій на території регіонів, забезпечення функціонування регіональної мережі інноваційного консалтингу;

- вдосконалення системи підготовки спеціалістів для основних галузей високотехнологічного виробництва;

- підвищення рівня інноваційної культури суспільства.

Реалізація даних пріоритетів дозволить здійснити реструктуризацію та оновлення виробництва; активізувати інноваційне підприємництво; збільшити частку високотехнологічної та наукоємної продукції; створити нові висококваліфіковані робочі місця, зменшити залежність розміщення промислових підприємств та динаміки їх розвитку від наявності великої кількості відповідної сировини, палива, трудових ресурсів; забезпечити приток інвестицій у сферу впровадження наукових розробок та розвиток ринку інноваційних продуктів; підвищити ефективність регіонального управління інноваційною діяльністю. У кінцевому підсумку буде досягнуто синергетичний ефект, що дозволить побудувати регіональні інноваційні моделі розвитку та забезпечити міжнародну конкурентоспроможність регіонів.

Література

1. Регіони України: Статистичний збірник. Ч. 2 / За ред. О.Г. Осауленка. – К.: Державний комітет статистики України, 2009. – 619 с.

2. Статистичний бюлетень за січень 2010 р. / Відпов. за випуск Н.П. Павленко. – К.: Державний комітет статистики України, 2010. – №1 – 126 с.

3. Регіони України: статистичний збірник: Ч. 1 / За ред. О.Г. Осауленка. – К.: Державний комітет

статистики України, 2009. – 363 с.

4. Статистичний бюлетень за січень 2010 р. / Відпов. за випуск Н.П. Павленко. – К.: Державний комітет статистики України, 2010. – № 2. – 124 с.

5. Наукова та інноваційна діяльність в Україні у 2008 році / Відпов. за випуск І.В. Калачева. – К.: ДП «Інформаційно-видавничий центр Держкомстату України», 2009. – 365 с.

Надійшла 14.03.2010

УДК 658.589:338.27:330.131

К. Б. ВОЛОЩУК

Подільський державний аграрно-технічний університет

В. Р. ВОЛОЩУК

Кам'янець-Подільське відділення АТ «Брокбізнесбанк»

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Максимально повне використання інвестиційного та інноваційного потенціалу з урахуванням природних, економічних, історичних, культурних, соціальних та інших особливостей; підвищення конкурентоспроможності регіонів та територіальних громад виступає метою державної та регіональної інноваційної політики.

Maximally complete use of investment and innovative potential comes forward taking into account natural, economic, historical, cultural, social and other features; increase of competitiveness of regions and territorial communities the as an aim of public and regional innovative policy.

Ключові слова: інновації, інвестиції, управління, комітет, центри, регіони, системи, механізми, програми, пріоритети, ризики, агропродовольство, сфера, економіка.

Вступ. Прискорення процесів пов'язаних з переходом економіки України на інноваційну модель розвитку можливе на основі створення сприятливих умов для активізації інноваційної діяльності в регіонах України та інтеграції в єдиному правовому, інформаційному та культурному просторі. Для забезпечення вирішення завдань переходу до сталого розвитку на національному, регіональному і місцевому рівнях необхідне створення нових міжгалузевих інституцій та інтегруючих механізмів інноваційної діяльності, які залучатимуть уряд, громадянське суспільство та приватний сектор для вироблення спільного бачення, планування та прийняття рішень

Основний розділ. В сучасних складних умовах розвитку надзвичайно актуальне значення має запровадження дієвих механізмів управління інноваційною діяльністю. Управління інноваційно-інвестиційною діяльністю представляє собою багатовекторну систему керування інноваційними процесами, прийняття управлінських рішень, планування, організацію, мотивацію, контроль та використання знань, вмінь, навиків та досвіду для координації діяльності кадрів, раціонального використання ресурсів та досягнення поставленої мети.

В зв'язку із цим вирішення даної проблеми можливе через пошук інтегрованих підходів щодо створення ефективної моделі інноваційного розвитку. Розуміючи важливість та необхідність подальшої чіткої координації діяльності людей, господарюючих суб'єктів та інноваційних структур діючий уряд утворив Державний комітет України з питань науково-технічного та інноваційного розвитку. Відповідне розпорядження прийняте на засіданні Кабінету Міністрів 7 квітня 2010 року. Комітет діятиме як центральний орган виконавчої влади і працюватиме на базі департаменту науково-технологічного розвитку, департаменту інновацій та трансферу технологій Міністерства освіти і науки та департаменту інновацій Державного агентства з інвестицій та інновацій. Комітет буде головним у системі центральних органів виконавчої влади з питань забезпечення реалізації державної політики у даній галузі. Крім того, на нього покладаються функції спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у сфері інноваційної діяльності. Фінансування новоствореного органу виконавчої влади планується здійснювати в межах видатків, які передбачено для МОН та Держінвестицій. Тобто створення Комітету не потребує додаткових витрат з державного бюджету [1].

Функції Держінвестицій включають реалізацію державної політики у сфері інвестицій та інноваційної діяльності, створення національної інноваційної системи для забезпечення проведення ефективної державної політики, розробку та удосконалення нормативно-правової бази з питань інноваційної діяльності, а також координацію роботи органів влади на державному та регіональному рівні у даній сфері.

Серед пріоритетів діяльності Держінвестицій – створення імпортозаміщуючих виробництв, підтримка експортоорієнтованих підприємств та впровадження новітніх технологій, у першу чергу, у сфері енергетики та енергозбереження. При цьому Держінвестицій проводить активну діяльність щодо залучення коштів на інноваційний розвиток у рамках міжнародного співробітництва та державно-приватного партнерства. Оскільки агентство сприятиме реалізації проектів трьох рівнів: локального, галузевого/національного та глобального, – регіони матимуть можливість реалізовувати проекти, що мають як регіональне, так і стратегічне значення.